

Tarptautinių bestselerių „Ispaniška vasara“,
„Pabėgimas į Graikiją“, „Slaptoji įlanka“ autorė

Karen Swan

Vasara
be tavęs

Romanas

TYTO ALBA

Karen Swan

Vasara be tavęs

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Ligita Karsbo

VILNIUS 2022

Karen SWAN
THE SUMMER
WITHOUT YOU
Pan Books, an imprint
of Pan Macmillan,
London, 2014

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Karen Swan, 2014
© Līgita Karsbo, vertimas į lietuvių kalbą, 2022
© „Tyto alba“, 2022

ISBN 978-609-466-675-9

Pirmas skyrius

– Mes nesiskiriame.

– Ne? Kaip kitaip pavadinsi dingimą pusmečiui kažkur kitoje pasaulio pusėje be žmogaus, su kuriuo praleidai beveik pusę savo gyvenimo?

Rovena Tipton iš visų jėgų stengėsi, kad ašaros nepabirtų nuo blakstienų, tačiau spigus pakeltas jos balsas buvo ne ką mažiau iškalbingas.

– Gal alternatyva? – pamėgino pajuokauti Metas, bet išvydo pernelyg gerai pažįstamą žvilgsnį, reiškiantį, kad juokams dabar ne laikas. Patrynė jos rankas – jo delnuose jos visuomet atrodė tokios mažos. – Aš tai vadinu nauja pradžia.

– Bet kodėl mums reikia naujos pradžios? Mūsų pradžia buvo prieš vienuolika metų. Man patinka mūsų santykių vidurys.

Ji žagtelėjo, leisdama plaukams užkristi ant veido, žvelgdama į jį savo dvasingomis tamsiai rudomis, kaip jis mėgdavo sakyti – stirnos akimis, norėdama, kad jis suprastų priežastį. Tačiau jos siunčiami ženklai nebuvo aiškūs. Būtų daug lengviau atkalbėti jį nuo šio sumanymo po mįslingai žydrų dangumi, virš jų vėjyje sklindant debesims, riešus puošiant iš ramunių žiedų nuvytoms

apyrankėms – tada bent jau jos iškirptė būtų atvira. Jis niekada negebėjo tam atsisipirti. Bet ji stovėjo susigūžusi ir įsisiautusi, oras – toks pat niūrus kaip ir jo žodžiai, dangus pilkas kaip senas rankšluostis, ilgaamžiai ąžuolai, stūksantys aplink juos tarsi senoliai, – vis dar pliki ir be pumpurų. Viskas aplink atrodė negyva ir išsekę. Roveną stengėsi išgirsti pirmuosius pavasario paukščius, grįžtančius į gimtinę, žvalgėsi po žemę, akimis ieškodama gėlių. Narcizai šiemet dygo prastai, o melsvieji katilėliai dar nebuvo iškišę savo aštrių žalių viršūnėlių. Buvo kovo vidurys, bet gamta atrodė vis dar apmirusi. Mieguista ramybė ištuštino parką kaip šautuvo šūvis – parkas buvo apleistas, šeimos jaukiai leido laiką namuose besimėgaudamos paskutiniais žvarbiais vakarais prie židinio, palikusios nematomą saulę dar vieną dieną nuslinkti nuo dangaus.

Metas užkišo jai plaukus už ausies, ranka apglėbė jos galvą, kad ji galėtų priglauti skruostą prie jo delno. Jo balsas skambėjo raminančiai, o akys įdėmiai žvelgė į ją.

– Todėl, kad tas mūsų vidurys nei šioks, nei toks. Mažute, mus pasiglemžė rutina. Mūsų santykiams reikia atgaivos.

– O tai reiškia – susitikinėti su kitais žmonėmis?

– Ne, ne tai turiu omenyje. Ro, tai ne išsiskyrimas.

– Tuomet *kas gi?* Turi tai kaip nors pavadinti. Tai nėra kažkas be pavadinimo. Viskas turi kokį nors pavadinimą. Kaip aš paaiškinsiu žmo... ?

– Tai pauzė.

Rovena mirkstelėjo, ant jos blakstienų tvenkėsi ašaros.

– Pauzė?

– Prieš įsipareigodami vienas kitam visam likusiam gyvenimui, stabtelėsime. Tai bus proga mums abiem paskutinį kartą pabūti savanaudiškiems.

– Bet man patinka būti nesavanaudiškai! – suaimanavo ji.

Metas linktelėjo galva, tarsi būtų numatęs kiekvieną jos atsakymą.

– Žinau. Tai vienas iš dalykų, kurių pasigiesiu. Bet aš *noriu* tavęs pasiilgti, Ro. Noriu vėl pajusti tą jausmą, – jis gūžtelėjo pečiais, ieškodamas tinkamo žodžio, – nežinau, tą ilgesį, bet tai neįmanoma mums gulint kiekvieną vakarą kartu toje pačioje lovoje ir kiekvieną sekmadienio rytą sėdint ant to paties suoliuko tame pačiame parke.

– Vadinasi, *pavargai* nuo manęs, – aimaną pakeitė verksmas.

– Ne! – irzliai nusijuokė jis.

Meto delnas nuslydo nuo jos skruosto, jis atsilošė, atmetė rankas ant suoliuko atramos ir pažvelgė į Vindzoro didžiojo parko kampą. Vėjas toliau taršė susivėlusius nei rudus, nei šviesius Ro plaukus jai tiriant jo profilį – tai buvo veidas, kurį ji pažinojo beveik geriau nei savąjį, veidas, kuris ją sujaudino, kai pirmą kartą pamatė jį tarp universiteto bibliotekos lentynų, veidas, kuris ją ramino, kai negavo 2,1 balo, kurio taip siekė (ir kurio jai taip reikėjo), kad laimėtų stipendiją fotografijos magistrantūros studijoms, nes kitu atveju tai būtų finansiškai nepasiekiamo, tai veidas, kuris ją prajuokindavo įspūdingai judindamas antakius... Kaip ji galės šešis mėnesius jo nematyti – tų žydrų akių su ugnies aureole aplink vyzdžius, kreivos, į kairę pasvirusios šypsenos, smakro duobutės, į kurią galėjo įsiremti nykščiu, ir tos beveik juodų plaukų stirtos?

Jis atsigrėžė į ją ir pirmą kartą tai, ką Rovena pamatė tame taip gerai pažįstamame veide, ją išgąsdino – užtikrintumas. Jis išties ketina tai padaryti. Ketina išeiti.

– Niekuomet negalėčiau nuo tavęs pavargti. Tiesiog pavargau nuo mūsų rutinos. Mes jau taip ilgai kartu, nors mums tik

trisdešimt. Esame kartu nuo pat universiteto laikų ir aš tikrai neįsivaizduoju gyvenimo be tavęs. Nežinau, kas esu be tavęs. Esi mano gyvenimo meilė, Ro, bet mes susipažinome per anksti. – Jis švelniai paglostė jai skruostą. – Turiu tai padaryti. Noriu būti be tavęs, kad galėčiau sugrįžti. Noriu, kad mes *vėl iš naujo* įsimylėtume, ar supranti?

Jo akys gaudė Rovenos žvilgsnį, bandydamos įsitikinti, kad ji supranta, bet buvo sunku ką nors išvelgti pro jos ašaras. Viską užgožė panika.

– Ne, nesuprantu! Nesuprantu, kodėl tu nori grįžti į manęs siekimo etapą, juk aš tave jau myliu.

Jis papurtė galvą.

– Tu negirdi, ką aš sakau, mažute. Noriu, kad vėl įsimylėtume, susigražintume tą jausmą, kad bėgame žemyn uola ir suprantame, kad galime skristi! Įsimylėjau tave prieš vienuolika metų ir *tebemyliu*, bet dabar viskas per daug... jauku. Noriu, kad sukūrėtume savo santykius, atsinaujintume, grįžtume vienas pas kitą su aistra. Kas sakė, kad įsimylėti ką nors galima tik vieną kartą?

– Nes taip ir yra. Niekas neįsimyli du kartus.

Jis nuleido įdubusį smakrą.

– Ar yra įstatymas, draudžiantis tai daryti?

Ji suprato, kad jis tyčiojasi, iškraipydamas nuoširdžius jos žodžius su vos juntama pašaipia, piktdžiugiška šypsena.

– Matyt, bus koks nors chemijos dėsnis, teigiantis, kad, įvykus cheminei reakcijai, jos negalima pakartoti. Ji arba virsta į kažką kita, arba tiesiog... nutrūksta.

Jie žvelgė vienas į kitą. Nė vienas iš jų nebuvo mokęsis chemijos po vidurinės mokyklos baigimo.

– O kas, jei sutiksi kitą? – Jos balsas skambėjo dusliai ir vargu ar buvo tinkamas tokiai apokaliptinei minčiai išsakyti.

– Taip neatsitiks. Viso šito esmė, Ro, yra, kad aš noriu iš naujo atrasti *tave*.

– O kas, jei tu pasikeisi, kol mes būsimė atskirai? Arba aš? Arba mes abu?

– Esame drauge jau visą savo – suaugusių – gyvenimą. Tikrai manai, kad per šešis mėnesius gali tiek daug nutikti?

– Skambūs paskutiniai žodžiai, – sumurmėjo ji, stebėdama netoliese besiganantį elnią. Ji pajuto, kaip Metas vėl suėmė jos rankas, ir atsigręžė į jį.

– Ro, nenoriu, kad taip nutiktų, ir nemanau, kad nutiks – prisiekiu savo gyvybe, – bet jei mums lemta praleisti gyvenimą kartu, mes tai įveiksime.

– Taigi, sakai, kad *bus* sunku.

Jis atsakė jai kreiva savo šypsena. Dar niekada nebuvo laimėjęs ginčo prieš ją.

– Aš sakau, kad nebus lengva. Suprask, kad negalėsiu skambinti reguliariai, gal kartais net kelias savaites.

– Kelias savaites? – išsprūdo jai.

– Turbūt mobilusis ryšys Kambodžoje nėra puikus. Bet gal tai ir visai gerai! Mes kalbamės turbūt dvidešimt kartų per dieną, bet kada pastarąjį kartą susijaudinai pamačiusi, kad skambinu aš? Arba kada net negirdėjai, ką aš sakau, nes tiesiog mėgavaisi mano balso skambesiu? Anksčiau visada taip darydavai, bet dabar kalbamės tik apie akvariumo valymą arba kad reiktų prieš šalnas uždangstyti lauramedžius. Noriu, kad nekantriai lauktum mano skambučio, kaip kadaise. Noriu, kad nuraustum man pamačius tave nuoga, kaip pirmą kartą. – Ji pastebėjo, kaip jo akys nušvito tai prisiminus. – Mes galime visa tai susigrąžinti, Ro. Šie šeši mėnesiai tebus viską sugrąžinsiantis nuotykis. – Jis mirktelėjo jai. – Manau, kad tai seksualu.

Negalėdama patikėti Ro suklapsėjo akimis.

– Šeši mėnesiai priverstinės skautybės yra seksualu? Gal tu išprotėjai?

– Tik pagalvok, kaip trokši manęs, kai grįšiu. – Jis nusišypsojo. – Plėši nuo manęs drabužius.

Ji susiraukė, bet jos žvilgsnis žaižaravo.

– Galėtum tiesiog labiau pasistengti. Tau visai nereikia skristi į Kambodžą, kad priverstum mane pirmą žengtį žingsnį.

– Žinai, kad niekada negaliu tau atsakyti, – ištarė jis, pirštu braukdamas jos nosimi iki pat galiuko. Jis žvelgė jai tiesiai į akis. – Noriu, kad be manęs būtum bejėgė ir beviltiškai manęs ilgėtumeisi.

Ji matė, kaip jo lūpose sužibo šypsena, o akyse – sąmojis. Jis juokavo, tačiau ji matė, kad mintis apie jos nenumalšintą geismą jam patiko.

– Aš jau tavęs ilgiuosi.

– Dabar padaugink šitą jausmą iš šešių mėnesių.

Ji nurijo burnoje susikaupusias seiles. Mintis vien apie savaitgalį be jo buvo nepakeliama.

– O kai grįšiu... Nersime tiesiai į „...ir tada jie ilgai ir laimingai gyveno“.

Ro atsimerkė. Jo žodžiai buvo skaudūs – jis puikiai suprato jų svorį. Žinojo, kad jis yra viskas, ką ji turi – jos šeima, meilė, geriausias draugas. Tačiau vis tiek ketino išvykti. Metas vėl delnu apglėbė jos skruostą ir privertė ją atsigręžti.

– Pažadu, Ro. Tai ne tik šešių mėnesių pertrauka nuo intensyvaus gyvenimo. Ketinu skirti laiko ir sugalvoti, kaip paprašyti, kad tekėtum už manęs, kad parodyčiau, kiek man tu reiški. Nusipelnei daugiau nei tik sulenкто kelio.

– Man užtektų sulenкто kelio. Po vienuolikos metų plas-

tikinis žiedas ir traukinio bilietas į Gretna Griną* būtų visai gerai.

Jis papurtė galvą.

– Galvok plačiau. Nesitenkinkime vien tuo.

Jis mostelėjo į juos supantį parką, tolumoje stovinčius automobilius, kurių keleiviai vis sustodavo nufotografuoti prie kelio besiganančių elnių, pro pilkus debesis kyšančių Rohamptono daugiaaukščių.

– Turiu didelių mūsų ateities planų, Ro. Nenoriu, kad mūsų gyvenimas būtų banalus. Pasinaudokime šiais šešiais mėnesiais, kad atsigautume ir iš tiesų pabustumė. Vis tiek po kelių savaičių tavęs laukia vestuvės Niujorke. Tai pirmasis tavo užsakymas užsienyje. Niekada nežinai – galbūt tai proga pradėti tarptautinį verslą! Ar bent jau transatlantinį. Kodėl gi ne? Mąstyk plačiai.

Ro nusuko akis ir susiraukė. Metas taip nekalbėtų, jei pažinotų nuotaką. Jei būtų ją sutikęs, daugiau niekada nenorėtų išvykti iš SW14**.

Jis pakišo pirštą jai po smakru ir privertė atsigręžti į jį.

– Žinau, ką reiškia šis tavo žvilgsnis. Nebūk tokia užsispyrusi. Reikia įsukti tavo verslą. Pirmiausia, interneto svetainė per lėta. Tau tai bus proga susikaupti ir viską padaryti taip, kaip nori. Kai grįšiu, tavo verslas jau gali būti pasiekęs visai kitą lygmenį. Aš būsiu atsigavęs, o mes abu vėl plačiai atmerksime akis. Būsi-me nesustabdomi.

Ro neteko vilties. Žinojo, kad negebės jo atkalbėti. Jis sužaidė savo koziriu – pažadėjo pasipiršti. O kas jai belieka? Nelaukti jo? Tarsi...

* Gretna Grinas – pietų Škotijos kaimas. (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

** SW14 – pietvakarių Londono rajono pašto kodas.

Ji lėtai kilstelėjo pečius. O kas jai beliko?

– Atrodo, nelabai turiu iš ko rinktis, ar ne?

Jis pasilenkė ir dėkingas pabučiavo ją, pirštais braukdamas per jos plaukus, o džiugesys pamažu užleido vietą geismui.

– Eime namo, – tarė jis žemu balsu.

– Taip greitai? Maniau, kad pavalgysime vėlyvus priešpiečius...

– Ro, aš išskrendu antradienį.

Ro pajuto, kaip jai suspaudė skrandį. Šį antradienį?

– Ša, ša. Nenorėjau tavęs liūdinti nė savaite ilgiau. Bet šeši mėnesiai be šio kūno, matyt, išves mane iš proto, – sumurmėjo jis, braukdamas rankomis jai per liemenį.

Tai buvo tiesa. Jos ūgio ar sportiško sudėjimo stoką kompensavo natūralūs kūno linkiai, gundanti figūra. Ją maskuodavo savo mėgstamais vyriško kirpimo džinsais, bet nesibaigiančioje draugų vestuvių virtinėje versdavo visus iš kojų savo suknelėmis. Net ir dabar, praėjus daugiau nei dešimtmečiui kartu, jų seksualiniam gyvenimui atvėsus iki kelių laipsnių žemiau verdančio – dabar jį pagrįstai galima vadinti „įprastiniu“, Metas negalėjo ramiai praeiti pro ją, vilkinčią tik apatinius. Ar jis tikrai gebės išsiversti be jos visą tą laiką?

Ji matė tą pačią abejonę jo akyse, kai jo rankos slinko taip gerai pažįstamais kūno vingiais. Vien raumenų atmintis vedė jį, tiksliai sufleruodama, kur ją apglėbti, o kur stabtelėti.

Jis sugriebė ją už rankos ir truktelėjo viršun – dabar bučiavo aistringiau. Jam atsitraukus Ro pajuto, kaip jai kažkas apsvirtė pilve, pamačius jo akis, sudrumstas geismo.

– Namu. Tuoju pat. Turiu per keturiasdešimt aštuonias valandas sukaupti atsargų šešioms mėnesiams.

Ro patenkinta sukikeno, kai jis truktelėjo ją, ir jie abu greitai

nubėgo link blizgančio raudono „Polo“, stovinčio kalvos papėdėje. Galbūt jis teišus. Galbūt tai jau veikia. Jei jie pasiilgo vienas kito dar prieš išsiskirdami, tai gal vis dėlto jiems pavyks. Po šešių mėnesių ji bus ponja Roveną Martin ir jie abu turės tai, ko norėjo: Metas – šviesią naują pradžia, o ji – laimingą pabaigą.

Antras skyrius

– Pažvelk į mane, prašau... Ir dar kartelį, – iš už fotoaparato ištare Ro, dešine ranka mygtukais nustatinėdama objektyvą, kol sufokusavo nuotakos veidą. Ne dėl to, kad šiai nuotakai trūktų susifokusavimo. Tai buvo milijono vertės vestuvės, iki kiekvieno cento, o Ro jau keletą kartų pastebėjo plieninę nuotakos stiprybę, padėjusią jai susirasti jaunikį, – paskutinį kartą, kai pro iššieptus, išbalintus dantis aprėkė savo tėvą už tai, kad šis užmynė jos suknelės kraštą.

Iš šono pažiūrėjus, viskas buvo tobula, tarsi Martos Stiuart šou: dvylika pamergių, pasipuošusių dangaus mėlio ilgomis šilko suknelėmis ir pasidabinusių perlų vėriniais, išpuoselėtais pečiais ir sukeltais plaukais; didžiuliuose vazonuose žydintys medžiai, alėja, tankiai nuklota rausvų rožių žiedlapiais, o visi svečiai, laimei, paisė pastelinių spalvų aprangos kodo. Ro džiaugėsi, kad turėjo fotoaparata, už kurio galima pasislėpti – prieš iškilmes fotografavo nuotakos kambaryje, nustebusi ir sutrikusi, nes nuotaka po kuklia Veros Vang kurta daugiasluoksne šilkinė suknele, atrodo, nemūvējo kelnaičių (visiškas Holivudas). Ro manymu, jie tvers ne ilgiau nei aštuonis mėnesius. Jokių šansų, kad ši pora

sulauks pirmųjų vestuvių metinių, na, bent jau sprendžiant iš to, kaip jaunikis vis žvilgčiojo į pamergę.

Persimetusi per petį fotoaparata, ji vaikštinėjo po „Waldorf Astoria“ pokylių salę ir stebėjo svečius. Kai kurie vis dar sėdėjo prie staliukų, bet dauguma kilo vėl bendrauti, o salė ėmė tirštėti. Spėjo, kad jie maždaug jos amžiaus, galbūt šiek tiek jaunesni – veikiau dvidešimtmečiai, o ne trisdešimtmečiai. Niekur nesimatė nė vieno kūdikio, nors gal jie čia nebuvo pageidaujami – tikriausiai taip ir bus: šiai nuotakai viskas turėjo būti tvarkinga ir suplanuota. Juos visus dar tikriausiai tebekrečia vestuvių karštinė, tas jų gyvenimo laikotarpis, kai per metus nueini į penkerias ar šešerias vestuves, kai draugai ir pažįstami įsisuka į šią karuselę, o gyvenimas atrodo tarsi vienas ilgas vakarėlis, nugalėtas lauko pavėsinėse vilkint gražias sukneles.

Buvo įdomu stebėti britų ir amerikiečių vestuvių skirtumus. Dar niekada nebuvo dirbusi amerikietiškoje vestuvėse. Fotografuoti šias vestuves ją pakvietė nuotakos sesuo – ji buvo pamergė vestuvėse, kurias Ro prieš dešimt mėnesių fotografavo Dorsete. Mergina tąkart paprašė vizitinės kortelės, nes jai labai patiko jos firminiai spalvoti filtrai, kurie kiekvienai nuotraukai suteikė svajingą, nostalgišką nuotaiką. Akivaizdžiausias skirtumas tarp pabrolių abipus Atlanto buvo tas, kad čia visi vyrai vilkėjo vakarinius, o ne dieninius kostiumus – ryškus juodos ir baltos dėlionės kontrastas puikiai atrodė per objektyvą. Pamergės čia taip pat atrodė kur kas geriau, palyginti su britėmis, – kone profesionalės. Pirmiausia, nė viena iš jų dar nebuvo girta. Kalbos taip pat buvo kur kas dalykiškesnės ir akivaizdu, kad pora pati parašė įžadus – tai nebuvo labai populiari Anglijoje, kur manoma, kad vestuvėse labiau tinka laikytis tradicinės Karaliaus Jokūbo versijos ir skaityti „Pelėdžiuką ir katinėlį“.

Taip, visa tai įdomu, tačiau nieko stulbinama. Nesvarbu, kad ji buvo garsiojo „Waldorf Astoria“ pokylių salėje Manhatane, už 3 500 mylių nuo namų. Tai tik reiškę, kad ji dar toliau nuo Meto – dabar jau veikia už 9 000 mylių. Dar niekuomet jie nebuvo taip toli vienas nuo kito, o per tris savaites nuo Meto išvykimo jie kalbėjosi vos tris kartus (vieną iš jų – kai jis lipo į lėktuvą).

„Bus nelengva“ – jo frazė – nė iš tolo nepriminė to, ką ji jau-tė. Arčiau tiesos būtų žodis „nepakeliama“. Viena – pritarti di-dingiems jo planams, bet visai kas kita – iš oro uosto grįžti į tuš-čius namus. Jo drabužiai mėtėsi ant grindų, dar šlapias elektrinis dantų šepetėlis stirksėjo šalia josios („Ten, kur išvykstu, nebus elektros.“), pagalvėje vis dar matėsi jo galvos įspaudai, – ji buvo priblokšta. Roveną dar beveik niekam nesakė, kad jis išvyko, na, nebent tik pienininkui, o tai turbūt nėra labai svarbu. Metas slė-pė savo planus ne tik nuo jos, bet ir nuo visų kitų – žinojo, kad bandys ją atkalbėti, klausinės, kodėl ją palieka. Telefonas tylėjo – jokių pasiūlymų išgerti bare, užsisakyti indiškų patiekalų ar pa-sivaikščioti po parduotuves. Nieko, kas galėtų pakelti nuotaiką. Pirmąją savaitę ji praleido vilkėdama beveik vien tik jo drabu-žiais ir purškėsi jo dezodorantu. Namie buvo taip tylu, kad vieną vakarą virtuvėje ji iš tikrųjų patikėjo, jog girdi, kaip drumstame akvariumo vandenyje plaukioja jų auksinė žuvelė Šeidi.

Visgi prasitęsti kelionę keliomis dienomis buvo klaida. Tai, kad Londone dienos slinko lėtai, dar nereiškė, kad čia jos bus trumpesnės. Vietoj ilgų dienų, eidama anksti miegoti, tik prasi-ilgino naktis, laikas plaukiant laivu į Staten Ailandą nebėgo nei kiek greičiau nei važiuojant dviračiu į Barnsą, o pasivaikščio-jimas po Centrinį parką buvo toks pats kaip ir Ričmondo par-ke. Vienintelis privalumas, kurį ji pripažino – pavasaris čia at-rodė gražesnis. Buvo balandžio pradžia, o medžiai jau skleidė

pumpurus, žolė buvo nusėta saulės spinduliais besimėgaujančiomis baltagalvėmis, bėgikai vilkėjo lengvesnius drabužius...

Ro stebėjo, kaip nuotaka, kuriai dabar jau atsibodo šydas, nuėjo į rūbinę pasitaisyti makiažo. Jos mintys lyg pjautuvai kyšojo virš suknelės, o jaunikis nuskubėjo į barą. Išvargusi ir peralkusi Ro akimirksnį atsirėmė į kėdės atlošą – svarstė, gal nubėgti į virtuvę ir paprašyti maisto. Visą dieną praleido ant kojų, bet niekam neužteko proto pasiūlyti jai net stiklinės vandens, o juo labiau sumuštinio. Visi, išskyrus ją, jau buvo pavalgę, prasidėjo vakarinė šventės dalis – gėrimų taurės tuštėjo dvigubai greičiau, o prie šokių aikštelės pradėjo groti grupė.

Ji greitai pasisuko, per greitai, vieno bato kulnas užkliuvo už kito, ir ji suklupo, vos nesusidūrusi su padavėju, kuris artėjo link jos atsargiai nešinas padėklu su gėrimais.

– Oho! – nusijuokė jis, ir Ro pamatė virš jos lyg medžio šaką kybančią jo ranką. – Ramiai, tigre.

– Ramiai, tigre? – pakartojo nusiminusi Ro, stengdamasi atgauti orumą. – Manau, žinai, kad... kad negali taip kalbėti su svečiais.

Jo akys nužvelgė juodą jos kelnių kostiumą ir raudonus „Converse“ sportinius batelius.

– Bet tu nesi svečias, – atšovė jis. – Stebėjau tave. Dirbai visą dieną, be sustojimo. – Jis nusišypsojo ir ištiesė jai padėklą. – Nori išgerti?

Ji apgailestaudama pažvelgė į šampaną.

– Na, kaip ir sakei, aš nesu svečias, – jos balsas net jai pačiai skambėjo piktdžiugiškai.

– Niekam nesakysiu, – atsakė padavėjas.

– Ne. Ačiū, kai dirbu, niekada negeriu. Yra tiesioginis ryšys tarp apsiblaususios galvos ir blausių nuotraukų, – pasakė ji

ir automatiškai pakėlė fotoaparataus prie akies, pamačiusi, kad už jo stovinčių pabrolių eilė kelia vieną iš pamergių, pakartodami kadrus, kuriuos ji anksčiau buvo padariusi prie bažnyčios. Aki-vaizdu, kad alus jau bus įkaitinęs jų kraują.

– Galiu lažintis, kad dar nieko nevalgei?

– Ką? Na, hm... Ne, – mandagiai atsakė ji, pirštu greitai spausdama užrakto mygtuką.

– Ek. Šie žmonės nenustoja manęs stebinti. Tūkstančius išleidžia gėlėms, bet ne... Nagi, eikš. – Jis uždėjo ranką ant objektyvo, ir ji susierzinusi atsitraukė.

– Ei! – Ji staigiu judesiu išsitraukė iš kišenės mikropluošto šluostę ir ėmė valyti stiklą. – Jei ant nuotraukų liks tavo pirštų atspaudai...

– Ir ką? Tai atitrauktų visų dėmesį nuo nuotakos motinos botokso priklausomybės, – nusijuokė jis.

Ro taip pat nusijuokė. Tai buvo tiesa – nuotakos motinos veidas buvo toks pat sustingęs kaip nevykusio manekeno, Ro visą dieną stengėsi padaryti „natūralią“ jos nuotrauką. Kiekviena kadre ji atrodė taip, tarsi ką tik būtų žagtelėjusi.

Rovena įdėmiau pažvelgė į jį, šį nepagarbų padavėją. Jis buvo aukštas ir išsiskiriantis iš kitų, šviesiai rudais, kone iki pašaknių nuskustais plaukais, o veidą dengė savaitės senumo ražiena.

– Nagi, siūlau tau pasinaudoti kartą per dieną pasitaikančia proga. Vakariene restorano sąskaita, kol nuotaka užsiėmusi savo apmąstymais. Iki kada čia dirbsi? Iki vidurnakčio?

Ro prikando lūpą. Ji buvo alkana. Nevalgiusi ji visada jausdavosi nekaip. Metas vis kartodavo, kad vienas iš jį labiausiai žavinčių dalykų yra jos apetitas.

– Na...

– Tiesiog sek paskui mane.

Jis pasileido sparčiu žingsniu, jiems braunantis per minią meistriškai balansavo padėklu virš žmonių galvų – tai vienas iš aukšto ūgio privalumų. Keletas žmonių bandė jį sustabdyti, kad paprašytų gėrimų, bet jis tik nusišypsojo ir atsakė, kad grįžta į virtuvę papildyti gėrimų, nors taurės ant padėklo buvo akivaizdžiai pilnos ir net nepaliestos.

Ro bėgo jam iš paskos, ant kaklo pasikabinusi fotoaparata.

– Eee, laikykis dešinės, – pasakė padavėjas, atvėręs dešines dvivėres duris kaip tik tuo metu, kai kairės durys atsidarė į priešingą pusę. – Matai, ką turiu omenyje? – nusišypsojo jis pro šali pralėkus kitam padavėjui su prikrautu padėklu.

Ji kaip tik laiku pasitraukė jam iš kelio.

– Čia pavojinga, – įkvėpė Ro.

– Ei, Chosé! – sušuko jis, stumdamas padėklą ant tuščio stalo. – Turime čia kokio nors maisto fotografei? Ne su mumis vienas čia elgiamasi kaip su šunimis.

Po minutės ant stalo jau garavo vidutiniškai iškeptas jautienos kepsnys su raudonojo vyno padažu ir daržovėmis. Ro buvo tokia alkana, kad jai norėjosi pulti prie valgio tuoj pat.

– Čia, – pasakė padavėjas, nunešė kepsnį prie nedidelio virėjo staliuko kampe ir iš dar garuojančios indaplovės paėmė įkaitusius stalo įrankius. kažkas priešais ją pastatė stiklinę vandens.

– Ačiū, – nusistebėjo Ro, greitai atsisėdo ir puolė valgyti. Jai liko tik kelios minutės, kol grįš nuotaka.

– Taigi, tu anglė? – pasiteiravo padavėjas, stebėdamas, kaip po kiekvieno karšto kąsnio ji gurkšteli vandens.

– Aha.

– Pirmą kartą Niujorke?

– Tiesą sakant, antrą, – sumurmėjo ji pilna burna.

– Tiesą sakant?

Ji kramtė greitai, nes nebuvo tikra, kad spės ir pavalgyti, ir pasikalbėti.

– Aš čia gimiau. Tėvai persikėlė į Angliją, kai man buvo aštuoni mėnesiai, – greitai susakė, persmeigdama brokolio žiedyną.

– Aha, supratau. Vadinasi, tu amerikietė.

Ji gūžtelėjo pečiais.

– Na, praktiškai taip, bet visiškai ja nesijaučiu. Jaučiuosi britė. Kaip koks angliškas pyragas.

– Gal citrininis? – nusišypsojo jis.

– Įdarytas inkstais, – nusijuokė ji.

– Tau pasisekė, kad priklausai abiem pasauliams. Visada svajojau nuvykti į Londoną. Pagyventi ten kurį laiką.

– Mm. – Ji įtariai nužvelgė jį, tikėdamasi, kad tai nebus koks apšilimas prieš kvietimą pasilikti.

– Tu čia viena?

– Taip. – Šokių salėje filmavo vietinis laisvai samdomas operatorius, kurį pasamdyti patarė pažįstamas fotografas. Su juo susipažino tik vakar ryte, todėl draugu jo nepavadinsi. – Mano vaikinai keliauja, – pridūrė ji, dėl visa ko apsidrausdama, jei tai būtų bandymas ją vilioti.

– Ką gi, labai gaila, – pasakė jis, bet taip plačiai šypsodamasis, kad ji pati nusišypsojo, tuomet susitvardė ir staiga stabtelėjo – nenorėjo, kad tai būtų supainiota su flirtu. – Ir kaip, ar tau patinka čia?

– Mmm, – pakraipė galvą ji.

Jis pritariamai linktelėjo.

– Taip. Niujorke sunku vienam.

– Ei, vyruti! Ko tu čia sėdi, žmogau? – Jie abu pakėlė akis ir pamatė artėjantį vyrą baltu švarku. – Negalima šnekėtis su

merginomis! Ten yra ištroškusių svečių! Gal tau nereikia pinigų, ką?

Padavėjas sunkiai atsiduso ir atsistojo.

– Geriau jau eisiu. Malonu buvo su tavim pabendrauti.

– Taip, ir man, – linktelėjo Ro, iš mandagumo užsidengdama burną ranka. – Ir ačiū... Turiu omenyje, už maistą.

Jis mirktelėjo jai ir nuskubėjo atgal į pokylių salę.

– Gerai, jau einu, jau ateinu!

Ro stebėjo, kaip jis nueina, ir apstulbusi atkreipė dėmesį, kad tarp jo marškinėlių ir kelnių išryškėjo havajietiškais motyvais margintos trumpikės.

Ji greitai baigė valgyti, nusišluostė burną servetėle, kuri taip pat buvo – apgalvotai – padėta, ir sparčiai nužygiavo atgal per virtuvę, nepamiršdama, kad grįžtant pro dvivėres duris reikia laikytis dešinės.

Nuotaka buvo šokių aikštelėje – šydas nusmukęs kaip gyvatės oda, – ji buvo persirengusi trumpa vestuvine suknele be petnešėlių, o jaunikio niekur nesimatė. Ji stovėjo įsirėmusi rankomis į klubus, o būrys nervingų giminaičių įvairiais būdais bandė ją įtikinti pašokti, atsigerti ar atsisėsti. Bet kuo labiau jie aplink ją šokinėjo, tuo labiau siaurėjo jos akys.

Ro akimis greitai permetė kambarį ieškodama jaunikio. Niekur nebuvo matyti ir pamergės, taigi iš to, ką ji matė anksčiau... O Dieve, negerai, labai negerai.

Ji greitai apėjo pokylių salę. Visi laukė pirmojo šokio, kad ir patys galėtų pasklisti po šokių aikštelę, o jaunikio ir pamergės dingimas kiekvieną minutę darėsi vis labiau pastebimas.

Ro priėjo prie durų ir pažvelgė į koridorių. Vestuvėms taip pat buvo rezervuota keletas mažesnių patalpų – rūbinės, vonios kambariai, įskaitant ir kuklią konferencijų salę, specialiai įrengtą

nuotakos ir jaunikio draugų ir šeimos narių susiejimui. Visa tai turėjo būti nufilmuota ir, grįžusi į Jungtinę Karalystę, Ro turėjo sumontuoti vestuvių filmą.

Ji tyliai žingsniavo koridoriu. Keletas vyresnių svečių jau vilkosi paltus, kai kurie vyrai, išėję iš tualetu, tikrino žinutes telefonuose.

Einant pro mobiliąją fotobūdėlę ją sustabdė koketiško juoko pliūpsnis. Užulaida buvo atitraukta, fotografuojant blykstelėjo šviesa. Įsižiūrėjusi – nors ji beveik ėjo tiesiai pro juos – pamatė už kabinos užkištas juodas kelnes ir baltus marškinius.

Ro suabejojo. Iš po užulaidos kyšojo su niekuo nesupainiojamas žydro šilko pamergės suknelės apvadas. O ne. Ne, ne, ne. Negali būti. Negali būti, kad ši santuoka sugrius pačią pirmąją dieną. Jokių skyrybų, kol jai nesumokės.

Greitai apsižvalgiusi, ar niekas nežiūri, ji pasilenkė ieškodama poros kojų, kurios dabar turėtų būti be kelnių, ir dar kabinoje.

Jos ten buvo.

Iš už užulaidos tebesklido kikenimas, tylus prislopintų balsų murmesys.

– Ne! – smagiai suklykė moteriškas balsas, aiškiai turėdamas omenyje „taip“, kai vėl blykstelėjo šviesa.

Ro nusuko akis ir pasilenkė prie numestų drabužių – šitaip neapdairiai? Kaip tik tuo metu už nugaros išgirdo įnirtingą batelių dunksėjimą į marmurines grindis.

Ji pažvelgė į rankoje susuktus drabužius ir tą pačią akimirką apsigrėžė, užsikišusi juos už nugaros, o jos veide sustingo šypsena.

– Ar nematėte mano vyro? – griežtai paklausė nuotaka, akimis varstydamą tuščią erdvę koridorių tarsi peles medžiojantis paukštvanagis.

Kone sustingusi Ro numetė drabužius už nugaros, – išgirdo tik švelnų, slopų tarkštelėjimą jiems nukritus ant kabinos grindų.

– Ne... dabar, kai paklausėte, pagalvojau, kad senokai jo nemačiau. Ką tik buvau tualete, bet jo ten nebuvo.

Nuotaka susiraukė.

– Turėjau omenyje... vonios kambaryje.

Kabina ėmė švelniai vibruoti, ir nuotaka atsigręžusi pažvelgė į Ro. Jos dėmesį patraukė užtraukta užuolaida.

– Kas ten?

– Ten? – pakartojo Ro. Jos balsas buvo oktava aukštesnis nei įprastai. – Nieko.

– Užuolaida užtraukta. – Ji pasilenkė į šoną. – Ir matau kažkieno kojas. Ten kažkas yra.

Ro pažvelgė žemyn. Bent jau kojos, kurias ji matė, vėl buvo įmautos į juodas kelnes.

– O taip, žinoma. Ir... Jūs teisi. Ten tikrai kažkas yra. Tik ten ne... jūsų vyras.

Nuotakos akys vėl įtartinau susiaurėjo.

Staiga pasigirdo šniokštimas, ir jos abi pažvelgė žemyn – išlindo nuotraukų juosta. Nuotaka ištiesė ranką jų paimti, bet Ro pripuolė pirma ir nubloškė nuotraukas šalin, nė vienai jų nespėjus įsižiūrėti į vaizdus.

– Na... Negaliu leisti jums jas pamatyti.

– Kodėl ne? – piktai pareikalavo nuotaka.

– Nes...

Bet nuotaka nesiruošė klausytis Ro teisinimūsi ir jau kitą akimirką žaibiškai praskleidė užuolaidą. Jai atvipo žandikaulis pamačius savo pamergę ir padavėją, kuris vos prieš dvidešimt minučių maitino Ro ir jai šypsojosi. Ant pamergės kaklo kabojo kažkoks ženklas.

Jos akys spindėjo stebint, kaip jis tolsta – ištikimas, atkaklus ir drąsus, pagaliau jos. Kol pasiekė šį tašką, jiems abiem reikėjo nemažai patirti, bet tai ilga istorija. Ir ji tik ilgės.

KAREN SWAN (Karen Svon) – daugiau nei 20 tarptautinių bestselerių autorė, puikiai pažįstama lietuvių skaitytojams – jau išversta vienuolika jos romanų. Rašytojos kūryba gretinama su Lucindos Riley, Santos Montefiore, Noros Roberts, jos knygos nuolat perleidžiamos dideliais tiražais daugybe kalbų. Buvusi mados žurnalistė jau atrado savą romanų formulę: centre – meilės istorija, į kurią įpinamas istorinis kontekstas, o skrupulingai ištyrinėta veiksmo vieta nukelia į įvairiausius pasaulio kampelius („Paryžiaus paslaptis“, „Pabėgimas į Graikiją“, „Ispaniška vasara“, „Slaptoji įlanka“, „Vasara Kornvalyje“). Autorė rašo ir kalėdinius romanus, be kurių jos skaitytojai nebeįsivaizduoja Kalėdų.

Rovena Tipton – sėkmės lydima fotografė – gyvena Londone su gražiu vaiku Metu. Jie kartu jau vienuolika metų ir Rovena įsitikinusi – tik laiko klausimas, kada jų meilės istorija pasieks trokštamą *ilgai ir laimingai*. Tačiau taip atrodo Rovenai, o Metas turi kitų planų. Prieš užmaudamas žiedą Rovenai ant piršto jis nori padaryti pauzę, vėl sugrąžinti pirmų susitikimų ugnį į jau patogiais virtusius santykius. Jis nusprendžia pusmečiui vykti į Kambodžą. Vos po dviejų dienų. Vienas.

O Rovena skaudančia širdimi keliauja į Niujorką fotografuoti prabangių vestuvių. Tačiau trumpa kelionė, turėjusi praskaidrinti niūrią Londono kasdienybę be Meto, tampa gyvenimą keičiančiu vasaros nuotykiu. Netikėtas susitikimas atveda merginą į elitinius Long Ailando paplūdimius, kur su trimis nepažįstamaisiais ji visą vasarą dalysis prabangia vila.

Vasara įsibėgėja: prabanguose kokteilių vakarėliuose ir spindinčiuose teniso aikštynuose mezgasi naujos pažintys, verslo sandoriai ir intrigos. Prasideda naujas Rovenos gyvenimo etapas, į kurį mergina priversta įsileisti ir jį – vyrą, pavertusį pirmąjį jos vakarą Ist Hamptone pragaru.

Ar prabėgus nepamirštamai vasarai Rovena sugebės grįžti į savo senąjį gyvenimą?

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt